

Ibsens badekar og andre kuriositeter

INGRID BREKKE, Aftenpostens korrespondent - journalist

Oppdatert: 27.02.10 kl. 08:49 Publisert: 26.02.10 kl. 23:38

En ny tysk reisebok gjør Oslo til en eksotisk by. Her går reisen fra griffene på Nasjonalgalleriets tak via alenemorliv på Carl Berners plass til kongefamiliens historie.

Ingrid Brekke

To norgeskjennere fra Tyskland, nemlig Anne Bubenzer og Gabriele Haefs (sistnevnte kjent som oversetter og ektefellen til den Hamburg-baserte forfatteren Ingvar Ambjørnsen), har skrevet en liten bok om Oslo for det tyske markedet. Boken utgis i en serie som heter Lesereise, og er ikke ment som en klassisk guidebok. Den ligner heller en kunnskapsrik og entusiastisk reisekamerat: Full av mer eller mindre tilfeldig informasjon og litt underholdning attpå.

I Lesereise Oslo. Auf der Suche nach Ibsens Badewanne (På leting etter Ibsens badekar), står detaljene, det personlige og det kuriøse i høysetet. Boken forteller også historier Oslo-boere flest neppe kjenner – som den om griffene på taket til Nasjonalgalleriet, eller at Ibsens badekar i flere tiår sto ute på et jorde som drikkekar for kyr.

Anekdoter

Mer kompliserte temaer som Markagrensen, byutvikling og Hamsun-debatten berøres også. Og hvis noen blir bekymret for hva slags inntrykk tyskere nå skal få av hovedstaden, er det ingen grunn til det: Oslofjorden, Vigelandsparken, Karl Johans gate, Operaen og Grünerløkka har også fått plass.

Underveis i *Lesereise Oslo* blir jeg minnet om en reise jeg selv gjorde i fjor, til Helsingfors. Det var mitt første besøk der, været var praktfullt, og jeg syntes byen var både interessant og vakker. Men min innfødte guide var ikke helt enig: Byen er jo så liten, så grå og «østeuropeisk», i det hele tatt ikke mye å rope hurra for.

Øyet som ser

Egentlig ikke så langt unna hvordan jeg selv kan finne på å snakke om Oslo når det kommer utlendinger på besøk. For sammenlignet med de mer storslåtte byene i Europa, har hverken Oslo eller Helsingfors mye å slå i bordet med. Men det er slett ikke poenget.

Det er nemlig ikke antall praktbygg, gatebredde eller gulldekor som gjelder for en gjest, kanskje ikke engang alder og historie, men byens personlighet. Og ikke minst: Øyet som ser. Perspektiv er alt, og det en reisende minst av alt ønsker seg, er å høre at reisemålet ikke er noe særlig stas. Derfor er nok denne merkelige lille boken som får Oslo til å fremstå som en ganske så særegen by, fortreffelig norgesreklame.

Det mest underholdende for en norsk leser er likevel utvalget som er gjort. Beskrivelse av travel alenemortilværelse på Carl Berners plass, et pussig avsnitt om ulike fornavn på østkanten og vestkanten, et kapittel om Akersgata og Se og hør – og kongefamilien dukker stadig opp. Her får vi også vite at navnet Mette-Marit på norsk høres like merkelig ut som «Grete-Marga» på tysk: Alt handler om kortformer av Margarete.

Ulike verdener

Nettopp vektleggingen av ulike fenomener viser tydelig at denne boken aldri kunne vært skrevet av nordmenn. Flere ganger tar jeg meg selv i å tenke: Men sånn er det da ikke? Men det er ikke faktaene som ikke stemmer, det er bare perspektivet som er et annet. «Utenfra» og «innenfra» er to ulike verdener. Det er en nyttig lærdom å ha med seg når vi blar opp våre egne reisebøker og legger ut på tur.